

GUDSTJENESTE MED DÅP OG NATTVERD

MED INNSETTELSE AV MARIA
Fjellhamar kirke 16. november 2014

Markus 10,28 - 31

PREKEN

FOR MENNESKER ER DET UMULIG

Som sist søndag er situasjonen Jesus var oppe i viktig for å forstå teksten. En engasjert, søkende, ung og rik mann kom løpende og falt på kne foran Jesus, og spurte hva han skulle gjøre for å få evig liv. Budene hadde han holdt lenge allerede. En drømmesituasjon spør du meg hvis jeg hadde opplevd det. Frivillige ivrige medarbeidere vokser ikke på trær. Men Jesus, hva svarte han? *”En ting mangler deg. Gå bort og selg alt du eier, og gi det til de fattige. Da skal du få en skatt i himmelen. Kom så og følg meg! Den unge mannen gikk bedrøvet bort, for han eide mye.”* Selv disiplene som var vant til Jesus, ble forferdet. Sjokkerte spurte de: *”Hvem kan da bli frelst?”*

Jesus svarte: *”For mennesker er det umulig, men ikke for Gud. Alt er mulig for Gud.”* Kan det sies tydeligere hva evangeliet Jesus kom med er? Det er umulig for et menneske å frelse seg selv. Det kan bare Gud gjøre. Den rike unge mannen ville ha en liste med ting han skulle gjøre, som han kunne huke av, så han kunne vite at han var frelst. Han ville frelse seg selv. Han hadde allerede lagt lista bra høyt med å holde budene nøye. Nå var han klar for å legge lista enda høyere. Jesu svar her, og enda tøffere andre steder, var at han legger lista så høyt at det blir umulig å komme over. Hvorfor? For å få frem at du kan ikke frelse deg selv. Det kan bare Gud.

La meg prøve å forklare: Gud er bare god. Han er hellig så det onde kan ikke være i Guds nærvær, i hans himmel. Alle menneskelige forsøk på å bli gode nok ved å holde bud, er nytteløse. Som dere sa på dåpssamtalen: Det er menneskelig å feile. Det er umenneskelig ikke å gjøre, si, eller tenke noe som er ondt eller galt noen gang. Vi mennesker kan aldri bli bare gode som vi må være for å være i Guds nærvær, i Guds himmel. Evangeliet er eneste mulighet. Evangeliet er når Jesus dør for vår skyld, i vårt sted, så soner han for alt det onde. Alle som tar i mot evangeliet får tilgivelse for smått og stort som har gått galt, vi blir vasket rene, frelst, og kan komme inn i Guds nærvær. Vi kan ikke frelse oss selv. Vi skal bare kapitulere, ydmyke oss for Gud og ta i mot evangeliet om Guds nåde i Jesus. Evangeliet tar vi i mot når vi sier ja til Jesus. I dåpen, når vi går til nattverd.

Alt jeg har sagt til nå var ikke fra dagens prekentekest. Så dere kan jo lure på når jeg har tenkt å bli ferdig. Men hvis vi ikke har en klar forståelse av evangeliet og frelsen som en gave vi bare skal ta i mot, så blir utfordringen i vår tekst helt umenneskelig og ødeleggende.

DET FINNS KUN EN SANN FORSAKELSE

Kanskje tenker du som meg: Hvis jeg blir frelst ene og alene ved å ta i mot Jesus og Guds nåde, og at mine gode gjerninger ikke kan frelse meg, trenger jeg da å bry meg om å gjøre godt og forsake ting. Jeg kan jo bare be om tilgivelse etterpå. Tja. Hvis jeg virkelig skjønner hva evangeliet kostet Jesus, og hva jeg får gratis i evangeliet, og setter min lit til det, så går det ikke å tenke sånn. Det blir helt kræsje inni oss å ta i mot evangeliet om Jesu offer for min skyld, og ikke bry seg om noen andre enn seg selv. Tar jeg i mot evangeliet om Jesus så treffer utfordringen meg av seg selv om å ligne han og følge han. Legg merke til hva Jesus sier: *”Enhver som har forlatt hus eller brødre eller søstre eller mor eller far eller barn eller åkrer for min*

skyld og for evangeliets skyld....” Det finns kun en sann forsakelse for en kristen, det er den vi gjør for Jesu og evangeliets skyld. Skal du imponere noen med nøysomhet, skal du prøve å gjøre deg fortjent til at Gud elsker deg ved å gi avkall på goder, vil du ha anerkjennelse av de kristne ved å gå i kloster, så glem det. Den eneste forsakelse Gud vil ha er den som du gjør for Jesu og evangeliets skyld. For at flere skal høre og forstå evangeliet om Guds nåde, for å dele Guds kjærlighet med verden, så utfordrer Jesus oss til å forsake. Så mye hver enkelt av oss er klar for.

FRANS AV ASSISSI ELLER FRANK AV FJELLHAMAR?

Fra disiplene av og til nå har mange forsaket mye, for evangeliets og Jesu skyld. Ta rikmannssønnen Frans av Assisi. Etter et utsvevende ungdomsliv, ble han syk og gjennomgikk en radikal omvendelse. Han solgte tøy fra farens butikk og mer til for å bruke pengene til å pusse opp forfalne kirker og hjelpe spedalske. Faren ble rasende, truet og slo for å tvinge han hjem og til å ta over tøyforretningen. Det endte med at faren gikk til rettsak mot Frans. Her frasa Frans seg hele arven, ga alt tilbake inkludert alle klærne han hadde på seg. Naken for alle la biskopen en gammel kappe over han. Frans mottok denne sin første almisse med takk, tegnet et kors med kritt på den og dro ut av byen for å "gifte seg med fru Fattigdom". Han erklærte: "Hittil har jeg kalt Pietro Bernardone min far. Fra nå av sier jeg bare: Fader vår, du som er i himmelen."

Frans ble av mange i starten sett på som gal der han levde i frivillig fattigdom, pusset opp kirker, og tok seg av spedalske. Men etter hvert ble de slått av hans overgivelse, forsakelse og godhet. Det vokste til en enorm vekkelse i hele Italia og utover i Europa hvor 10000 vis fulgte Frans i det som uvergelig ble til en orden, minstebrødrene eller fransiskanerne. Mye kan sies også om fransiskanerne i årenes løp. Men de har gjort mye godt. Og det

startet med en mann som ble grepet av Jesus og forlot alt for evangeliets skyld.

Kanskje er det en Frank av Fjellhamar Norge og Skandinavia trenger. En ny fattigdomsbevegelse, i kjærlighet og overgivelse til evangeliet, Gud og mennesker. Født ut av en fullstendig overgivelse til Jesus og evangeliet. Det kan ingen ta seg til. Det må Gud kalle til. Gjerne det. Men om det ikke blir meg eller deg som går så radikalt til verks, så står vi alle med valget for hva vi vil forsake for evangeliet skyld, for Jesu skyld, i vår hverdag.

KAN DERE HJELPE OSS?

Nå kunne jeg hatt lyst til og snakket om økonomi, og pengebruk, om tidsbruk og klimaspørsmålet. Men jeg vil avslutte med å snakke om misjonsprosjektet vårt. Mens Marte og Victor kommer frem for å fortelle fra turen for tre uker siden, kan jeg si at vi for to år siden valgte Navigatørens arbeid i Baltikum som vårt misjonsprosjekt. Ikke minst fordi de som er ansvarlige for det arbeidet, Ole-Magnus og Kari Olafsrud går her i Fjellhamar menighet. Men også fordi Baltikum er såpass nære kulturelt og geografisk at vi lett kan involvere oss mer enn bare ved å be og gi penger. Noen av oss dro over til blant annet Rezekne på en bli kjent tur for et år siden. Det er helt øst i Latvia, noe av det fattigste området i hele Europa. Det er vanskelig å få jobb og de er dårlig betalt, og Rezekne har sunket fra 40 til 20 000 innbyggere på 20 år. De gamle tradisjonelle kirkene er der, men besøkes lite og det skjer knapt noe for barn og ungdom. Sammen med våre lokale medarbeider i Latvia fikk vi en tanke om at vi kunne ha en weekend for dem i en sportshall midt i byen. Og for tre uker siden dro vi.

Marte og Victor – hva gjorde dere der borte? (fortelle ut fra bilder)
Hvorfor meldte du deg på denne turen, Victor/Marte?

Hva sitter dere igjen med, ble noe annerledes enn dere trodde?

Med hjem fra våre venner der borte har vi spørsmålet: Kan dere hjelpe oss med å trene ledere ved å komme hit 4-5 ganger i semesteret, og som en del av det ha en åpen weekend for alle hvert semesteret? Siden da har staben, misjonsutvalget og menighetsrådet snakket og bedt over dette. Går vi inn i dette må vi tenke tre år minimum. Menighetsrådet utsatte en avgjørelse nå på torsdag til neste møte fordi det er stor avgjørelse. For at vi skal få tid til å snakke mer, be mer, så flere kan ta del i beslutningen om hva vi velger å gjøre. For det vil kreve tid og ressurser av oss. Som vil kunne medføre tilsvarende mindre tid og ressurser til ting vi driver med her i kirka. Mulighetene i Rezekne er mange for langt flere enn ungdom. Samlivskurs for foreldrene, pedagogisk hjelp til barnehjemmet, kjøp og oppussing av leilighet for de som må ut på gata fra barnehjemmet når de blir 18. Kanskje kaller Gud noen til å flytte over dit for et eller tre år for å starte en bedrift og skape noen sårt tiltrengte arbeidsplasser, og bidra til å drive menighet. Kanskje flytter noen unge latviere inn i husene våre for noen år mens vi hjelper dem med studier eller å komme i gang med jobb. Hvis Gud leder og kaller oss inn i dette som menighet så kan vi fort bli utfordret på å forsake noe av våre trygghet og behagelighet for evangeliets skyld i Latvia. I så fall er jeg sikker på en ting: Vi vil lære mer og få mer igjen enn vi gir. Og vi vil få nye venner for livet.

Hva som skjer vet ikke jeg. Svaret ligger i Guds hjerte og i hver enkelt av våres hjerter. Har Gud en oppgave og en velsignelse liggende for oss i Rezekne?